

[Miljøministeren]

ker. Er det områder, hvor friluftslivet skal sættes i højsædet? Der er jo nogle, der har påstået, at den sikreste vej til at ødelægge naturen er at oprette naturparker, med alt hvad dertil hører af menneskelig aktivitet. Er det det, man tænker på, eller er det områder, hvor beskyttelse og friluftsliv skal tilgodeses på lige fod? Når jeg spørger, skyldes det bl.a., at bemærkningerne til forslaget udnævner Vadehavet til kommende naturpark.

I Vesttyskland er selve Vadehavet nemlig ikke udlagt som naturpark, men som et område, der fordrer den stærkeste grad af beskyttelse, en beskyttelse, der på linje med den danske fredning stærkt begrænser, om end ikke helt udelukker friluftslivet.

I beslutningsforslagets pkt. 2 foreslås det, at der med statslig kompensation skal kunne indgås aftaler med private grundejere om særlige driftsformer til fremme af formålene med naturparkerne. Som det er fremgået af min redegørelse om miljøinteresser og marginaljorder, har jeg megen sympati for tanken om at støtte mere natur- og miljøvenlige driftsformer.

Vedrørende forslaget pkt. 3 om oprettelse af et centralt naturparkråd er jeg skeptisk, ligesom jeg var skeptisk over for det radikale forslag om oprettelse af en naturfond. Der er vel enighed om, at vi ikke skal skabe nye bureaukratier eller risikere – og det er nok her, hovedproblemet ligger – at ansvaret for varetagelsen af naturinteresser forflygtiges ved uklar ansvarsplacering.

Det er endvidere en helt afgørende forudsætning for såvel det hidtidige som det kommende arbejde med at sikre naturområder, at en særlig beskyttelse af visse områder, eventuelt gennem naturparker, ikke må føre til opgivelse af de almindelige beskyttelsesinteresser i resten af landet.

Erfaringer fra visse andre lande vækker nemlig til eftertanke. Med etableringen af nogle publikumsvenlige, prestigebetonede natur- og nationalparker har man ment at have givet naturen, hvad der tilkommer den. Man har på det nærmeste opgivet den almindelige beskyttelse af naturen, som efter min mening er af nok så stor betydning for den generelle natur- og miljøpolitik.

Jeg tager de i min indledning nævnte initiativer som udtryk for et ønske om at styrke naturgenopretningen, at sikre vores muligheder for at beskytte naturen og glædes ved

den, men jeg tager det også som et ønske om åbenhed over for den folkelige interesse for området, f.eks. ved at give natur- og friluftorganisationer større medindflydelse på naturbeskyttelsesarbejdet. Jeg er ganske enig i disse intentioner og behovet for en opprioritering af området, hvilket har givet sig udtryk i en lang række initiativer fra min side.

I ministeriet arbejder vi i øjeblikket med forslag om en koordineret opprioritering af alle de initiativer, der er taget på området. I dette arbejde indgår naturligvis intentionerne i det forslag, vi har til behandling her i dag. Jeg vil over for miljø- og planlægningsudvalget redegøre nærmere for dette arbejde.

Afslutningsvis vil jeg bemærke, at efter anmodning fra dette ting har jeg iværksat udarbejdelsen af en prioriteret handlingsplan for miljøministeriet, som skal være færdig til juni. Mine intentioner om en forstærket indsats over for de bløde miljøinteresser vil helt klart fremgå heraf.

Med disse bemærkninger ser jeg frem til en frugtbar udvalgsbehandling af nærværende beslutningsforslag.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg har fra flere folketingsmedlemmer i dagens løb fået forskellige venligt-spydige bemærkninger om, hvad det her forslag nu indebar. Jeg skal spare de få tilstedeværende medlemmer af tinget for at citere dem; så åndfulde var de ting, der blev sagt, nu heller ikke. Der er i og for sig ikke nogen grund til spydighed.

Vi har heldigvis igennem mange år gjort en stor fredningsindsats. Det har været godt, og det har været rigtigt, og det skal for enhver pris fortsætte, men det er nu ikke helt uden betydning, at vi giver befolkningen muligheder for at opleve nogle af de værdier, vores landskab har. Her tænker jeg ikke bare på de landskabelige, naturmæssige, men også på de kulturhistoriske værdier, som findes rundt om i vores landskab. Det skal selvsagt ske på naturens betingelser. Det er også et svar på det spørgsmål, ministeren rejste i sit indlæg. Det betyder også, at der er områder, som må behandles meget restriktivt, og andre, der mere kan behandles uden restriktioner.

Det forslag, der ligger her, er et bidrag til at prøve at løse det problem, at også offent-